

[Justitsministeren]

ves om børns ret til en midlertidig separation fra deres forældre.

Jeg er meget stærkt imod, at det offentlige på den måde blander sig i familiers indre anliggender, og jeg vil advare imod de tendenser, der på denne måde ligger i beslutningsforslaget.

Siden folketinget sidst drøftede venstresocialisternes beslutningsforslag, er der kommet en betænkning fra arbejdsgruppen om forældremyndighed. Arbejdsgruppen har drøftet de to første punkter i beslutningsforslaget om afskaffelse af revselsesretten og behovet for en oplysningskampagne om vold mod børn.

Det fremgår af betænkningen, at arbejdsgruppen ikke har fundet tilstrækkeligt grundlag for at foreslå et forbud mod revselse optaget i myndighedsloven. Dette er begrundet i, at en sådan regel vil have karakter af en holdningspåvirkende programklæring, og sådanne regler bør undgås i lovtekster. Arbejdsgruppen anfører, at der i højere grad er behov for at iværksætte en oplysningskampagne om skadevirkningerne ved vold som led i børneopdragelsen.

Denne betænkning er nu sendt til udtalelse hos en række myndigheder og organisationer, og jeg mener, vi bør afvente disse høringsvar – de skal være klar omkring årsskiftet – før der tages endelig stilling til de her rejste spørgsmål. Jeg kan dog oplyse, at jeg ikke er tilhænger af, at der indføres en lovregel om, at børn ikke må udsættes for legemlig afstraffelse. Jeg erklærer mig som modstander af det, selv om jeg personlig er imod legemlig afstraffelse af børn.

Som jeg allerede har nævnt, mener jeg, at man bør være yderst tilbageholdende med at lovgive om forhold, der vedrører familiens interne forhold. Myndighederne bør være tilbageholdende med at blande sig i, hvorledes forældre griber de konfliktsituationer an, som nødvendigvis må opstå i forhold til børn og også opstår i gode hjem.

Jeg vil også pege på, at det kan være vanskeligt at afgrænse vold over for anvendelse af forældres fysiske overlegenhed.

Vi har i forvejen regler i straffeloven om, at vold er strafbar, og det gælder også vold over for egne børn. Jeg kan her henvise til det svar, jeg afgav under spørgetiden i dag på det spørgsmål, der blev stillet af fru Annelise Gotfredsen.

Området for revselsesretten er i retspraksis gennem årene konstant blevet indsnævret. Det vil dog formentlig ikke kunne undgås, at et forbud mod afstraffelse af børn vil medføre en vis udvidelse af det strafbare område. Straffeloven vil på den måde komme til at fungere som en camoufleret straffebestemmelse. Det er helt i strid med den almindelige målsætning om, at strafferegler skal skrives klart og tydeligt. Disse synspunkter mener jeg også taler meget stærkt imod at indføre en sådan lovbestemmelse.

En oplysningskampagne om skadevirkninger ved vold som led i børneopdragelsen er jeg derimod mere positivt stemt over for. Er der ønske herom, vil jeg gerne gå i gang med at undersøge behovet herfor og i givet fald, hvordan og af hvem en sådan oplysningskampagne kan iværksættes. Der er mange muligheder for tilrettelæggelse af en sådan kampagne. Hvis justitsministeriet skal stå for tilrettelæggelsen, mener jeg, det bør overvejes at lade spørgsmålet indgå i en generel oplysningskampagne om vold både over for voksne og børn. Det vil i så fald være naturligt at inddrage det kriminalpræventive råd i tilrettelæggelsen.

Hvad angår forslaget om etablering af krisecentre og beredskabsfamilier for børn i kritiske familiemæssige situationer, kan jeg oplyse, at jeg fra socialministeriet er blevet gjort bekendt med, at der allerede efter bistandsloven er lovgrundlag for, at kommunerne kan hjælpe de børn og unge, der har problemer, hvad enten det er i forhold til forældrene eller i forhold til skole og kammerater. Bistandsloven indeholder mulighed for at oprette og drive forskellige typer institutioner for børn og unge. Forpligtelsen til at sørge for, at der findes et tilstrækkeligt antal pladser på de forskellige typer institutioner, påhviler amtsrådene.

Som også nævnt af den daværende justitsminister under folketingsdebatten i april sidste år er der desuden bestræbelser i gang i kommunerne og amtskommunerne for at finde alternative løsningsmodeller på de sociale problemer. Der kan herunder gives støtte til private initiativer, f.eks. krisecentre for voldsramte kvinder og deres børn. Også disse initiativer kan støttes inden for bistandslovens rammer, og der er derfor ikke behov for lovændringer på dette område.